

Kastovnictví, uspořádání společnosti.

Neustále napadané třídní uspořádání společnosti a kastovnictví mají svůj původ v prostém vycitřování působení jednoho zákona stvoření: Přitažlivosti stejného druhu!

Byla to jedna z největších chyb lidstva, že příliš málo nebo téměř vůbec nedbalo tohoto působení, a proto nechalo povstat mnohým omylům, které musely vést k jednomu velkému zmatku a nakonec k úplné zkáze!

Tento zákon byl **vycitřován** všemi lidmi, avšak co stojí **výše** než čistě hrubohmotné vědění a co bezprostředně nesouvisí s pozemskou možností výděлку, na to nahlíželi příliš povrchně a bylo to považováno za vedlejší. Tím také nebylo poznáno to nejdůležitější pro základ harmonicky vzestupného pozemského života, tím méně to bylo vetkáno správným zpracováním do hrubohmotnosti, tedy do každodenního pozemského života! A to **musí** být vetkáno do života této země, protože jinak nemůže povstat harmonie, pokud také jen jediný prazákon stvoření zůstane lidmi nepochopen a je tím v hrubohmotném životě zle pokřiven nebo vyloučen.

Všechny staré národy zavedly rozdělení různých společenských stavů nebo tříd vzdělání, protože nevědomě poznaly tuto nutnost, mnohem lépe než dnes.

Rozhlédněte se kolem sebe! Kde se nějakým způsobem

spolu sejde jen několik lidí, projevuje se velmi rychle a jistě také tento zákon formou, jejíž vytvoření neustále ukazuje svobodné chtění těchto lidských duchů, protože přece duchovní chtění je schopné vtisknout všem formám svou pečeť, lhostejno, zda je toto chtění vědomého nebo nevědomého druhu. Forma na sobě tudíž viditelně nese vždy také zralost nebo nezralost ducha.

Sejde-li se někdy nějakým způsobem pět lidí, nebo i jen tři, buď k práci nebo zábavě, tak velmi brzy vytvoří zákon přitažlivosti stejnorodého mezi nimi dvě skupiny, i když je to jen v tlachání nebo ve výměně jejich názorů. Něco takového přece musí v neustálém opakování trvajícím již miliony let dát základ, který spočívá hlouběji než jen v tom, co se jeví jako činnost ze zvyku.

Avšak také z tohoto nápadného dění vyvodily se jen zcela povrchní a ve vztahu k závažnosti lehkomyšlné závěry, **příliš omezené**, protože byly zformovány **rozumem**, který může chápat vždy jen poslední, hrubé výběžky samotného působení, nikdy však není schopen je sledovat až do mimohmotného, poněvadž má přece svůj původ pouze v hrubohmotnosti. A právě v mimohmotném spočívá původ všech sil a všech záchvěvů, které neochvějně pronikají všemi druhy stvoření.

Co tedy bylo také na základě tohoto pozorování skrze rozum zde na zemi zformováno, tomu uvnitř chybí vlastní život, **pohyblivost!** Bylo to **nesprávné** a **nezdravé** následkem strnulosti hrubohmotného systému, který vznikl při každém zřízení a všechno živoucí vtiskl do **mrtvých** forem.

Člověku se pak daří jako rostlině, která byla vytržena ze své původní půdy a která v nově poskytnuté půdě nemůže více

prospívat, protože ta již neodpovídá jejímu druhu. Musí chřádnout, zatímco by ve správné půdě plně rozkvétala a přinášela ovoce jen k užítku svého okolí ve stvoření a sama sobě k čisté radosti a k trvalé přeměně síly.

V této veliké chybě neustále spočívá zárodek zániku.

Při výrazu kastovnictví nemusí nikdo poukazovat na zcela určitý národ; neboť ho měly **všechny** národy! **Musí** se vyvíjet tam, kde jsou lidé, avšak bude vznikat vždy falešně, pokud zákony ve stvoření zůstanou nepoznány jako doposud.

A tato falešnost musí zplodit závist a nenávist, nutkání rozbít stávající. Nevědomé nutkání zákonitě vzrostlo ve zhoubnou vlnu, která jako výkvět při uzavírání kruhu dění přináší puče, protože to vůbec jinak nebylo možné.

V tom se ukazuje jako ovoce to nepravé v dosavadní stavbě **lidského soužití na zemi**, ukazuje všechna místa, kde prazákůů stvoření nebylo dbáno nebo byly vědomě zkřiveny. **Muselo** to přijít k působení, protože nyní pronikající Světlo žene také všechno nesprávné až k nejvyšší výši, aby pak v přezrálosti svým zhroucením poskytlo půdu nové výstavbě podle vůle Boží, která byla zakotvena již od počátku do zákonů tohoto stvoření a nelze ji ohnout nebo ji nechat zarůst bez zlých následků.

Je to sklizeň veškeré setby, která byla rozsévána od počátku působení lidí jejich chtěním. Sklizeň všeho pravého, jakož i všeho falešného, lhostejno, zda toto falešné kdysi povstalo ze zlomyslnosti nebo jen z neznalosti Božích zákonů ve stvoření. Přijde to k rozkvětu vlivem umocněné síly Světla a **musí to otevřeně** ukázat své ovoce, které musí nyní v tomto konečném

soudu přijmout původci, stoupenci a také i následovníci jako mzdu a trest ve zpětném proudění vzájemného působení!

Neblahé nepřátelství a rozštěpení mnohých partají nejsou následky falešné výstavby státu, nýbrž pouze pokračování falešného třídního rozdělení, které ve své strnulosti a pokřivenosti nemůže nikdy vést k harmonii v lidstvu této země!

Vezme-li se k tomu ještě prazákon nutného pohybu, pak poznáte, že pohodlný a klidný střední stav z toho měl největší škodu. — Bylo to jen uvolnění nutného prazákona pohybu!

Pohodlnost jde ruku v ruce s domýšlivostí a leností v duchu: Obojí **brzdí** duchovní pohyb, jakož i respekt a moc, což velmi lehce má za následek pýchu, jak tomu mnohdy bylo ve vyšších třídách. To všechno brzdí, zpomaluje duchovní pohyb, zatímco podporuje jednostrannou práci rozumu.

Práce rozumu však není současně také duchovní pohyb! V tom spočívá veliký rozdíl.

Avšak nenávist a závist nižších vrstev zasahuje mnohem hlouběji. Ve své palčivosti zasahuje **cítění** a tím i ducha. Tak **stupňuje** se duchovní pohyb, také tam, kde tito lidé patří k tělesným zahalečům!

Avšak protože tento až k horečce vystupňovaný pohyb stojí **vůči** prazákonům stvoření právě tak rušivě jako pohyb příliš pomalý, tak **musela** disharmonie nakonec vzrůst jako vybičované mořské vlny, které žene zcela přesně odpovídající samočinný účinek prazákona! Nemohlo přijít vůbec nic jiného!

Mluvím zde záměrně o vyšších, středních a nižších

společenských třídách, protože základní rozdělení bylo takové. A v tom spočívalo to falešné. Ne pod sebou nebo nad sebou mají působit tyto samy o sobě nutné třídy, nýbrž **vedle sebe**, každá třída **plnocenně** pro sebe jako určitý druh, který je nezbytný a ve stvoření má uzrávat k plnému rozkvětu a ovoci, aby veliké, ba největší věci vykonal na půdě svého zcela určitého druhu, který jedině je k tomu uzpůsoben a poskytuje sílu!

Pohledte, vy lidé, přece na jednotlivé **rasy** na zemi! Z toho se můžete mnohému naučit. Jen **sama v sobě** může se každá rasa zušlechtit, dozrát, dorůst a zesílit, avšak promísením **dvou** ras se pouze rozmnoží nedostatky, slabosti a chyby **obou** ras, které se smísily, a v ovoci to přinese s několika málo výjimkami nesmírný nárůst **všech chyb**, zřídka kdy však něco dobrého!

Přijměte to jako pokyn stvoření a řiďte se podle toho ve vašem hrubohmotném každodenním životě na zemi. Zde na zemi máte hrubohmotný šat, pozemské tělo, které musíte mít na zřeteli; neboť **v něm** spočívá zde na zemi rozmnožování rasy! Na to nikdy nezapomínejte. Nemůžete nikdy tyto zákony beztrestně obcházet.

Avšak všichni jste zde společně odkázáni na tuto zemi. Každý má právo zde působit a rozvíjet se. Nejen právo, ale i svatou povinnost! Avšak ne pod sebou, nýbrž **vedle** sebe. Pohledte jen na jednotlivé tóny. Každý tón je zcela sám pro sebe, zůstává sám pro sebe a nedá se smísit. A jen když je na **správném místě vedle** druhých tónů, může vzniknout harmonie, která má libozvučnost. Přemístíte-li tóny a pokusíte-li se je seřadit jinak, pak musí být následkem nesoulad, který se v účinku může stupňovat až k tělesné bolesti a nakonec až k nesnesitelnosti.

Učte se z toho a pochopte to! Avšak neuchopte to již zpočátku opět za nesprávný konec!

O co jste se doposud snažili, bylo proti harmonii Božích zákonů ve stvoření, tudíž nemůžete očekávat nic jiného než **ty** plody, které vám nyní vyrůstají a dozrávají vstříc! Vhodte je do ohně a začněte zasévat znovu. Obnova může nastat jen od základu.

Jedněte podle toho; neboť nemůžete ani jediný prazákon stvoření ohnout, aniž byste museli z toho sklidit velikou škodu. Učte se zákonům a **pak** na nich stavte, a tak budete mít také mír, radost a štěstí!

Když při tom budete mít na zřeteli, že nakonec všechno, zcela všechno bylo vybudováno jen na penězích, na pozemské moci a pozemských hodnotách, tak není nyníjší nouze ničím podivuhodná a vyžaduje podle zákonů stvoření zhroucení!

A jak je tomu s tímto, tak je tomu se vším ostatním, co nespočívá na Božích zákonech, které lze přece tak snadno poznat v prazákonech stvoření.

Nyní musí být všechno dohnáno ke konečnému rozuzlení. Světlem, pronikajícím do temnot této země, muselo být například vybičováno trvalé zbrojení s myšlenkami na válku, takže nastala masová válka. Podnět k tomu dalo jen lidské myšlení, lidské chtění, lidské opatrnictví, lidský strach. Tím člověk do stvoření postavil **formy**, které byly zesíleným Světlem energicky hnány k rozkvětu a plodům, tedy k činu, a **musely** vyrůst, jako všechno, co nyní ve stvoření v nějakých formách existuje, lhostejno, jakého jsou druhu.

Musí vyrůst, přičemž budou Světlem pozvednuty a posíleny k dalšímu trvání, pokud odpovídají zákonům této síly Světla, nebo budou jen posíleny, aby se na této síle Světla v prudkém vzrůstu zlomily a tím se samy soudily, pokud neodpovídají zákonům této síly Světla, a proto s ní také nemohou nalézt spojení. Tím ožíví se všechno falešné, v sobě mrtvé, přičemž všechno viditelně dospěje k projevu, rovněž i to, co by se rádo chtělo ještě skrývat. Nic nemůže se nadále skrývat pod tlakem Světla, musí to ven, musí to na světlo a musí to v **činu** ukázat své **plody**! Aby to tím bylo zcela přesně poznáno jako takové, čím to skutečně je. **A všechno skrze sebe sama.**

Zde již více nepomůže žádné vzpírání, žádné rozumové mudrování, které se tak často mohlo osvědčovat v temnotách a šeru tohoto velikého zmatku. **Světlo musí být všude!** Podle samočinných a nyní vysoce umocněných základních zákonů tohoto stvoření. Člověk se svým chtěním již více není ničím v mocném soukolí, které znovu proniknuto Boží silou zrychluje své účinky, aby ženouc vpřed zjednálo očistu a tím se obnovilo!

Nemluvte při tom o masové sugesci mnohých vůdců; neboť ta v tomto smyslu neexistuje. Děj je při tom zcela jiný. Vůdcem může být skrze jeho snahy navozena jen jednotnost myšlení. Hnací sílu ke vzplanutí, k činu přináší jediné neustálé samočinné účinky prazákonů stvoření! Avšak lidé žel vidí všechno v pevně stanovených názorech z falešné strany, jako by síla vycházela z jednotlivců nebo vůbec z lidí. Avšak je tomu naopak! Každá síla přichází jediné shůry!

Tak nemohlo to být nyní jiné, než že nastaly stranické boje nejodpornějšího druhu a stupňují se **až k vlastnímu zhroucení**, protože strany v neznalosti zákonů stvoření stojí také na

falešném základě, a proto nikdy nevedou k harmonii. Jako výkvět veškerého plevelu ve stranictví vyrůstají noviny, které ve štvavé nesvědomitosti otravují i **tu** část lidstva, která chce jít bezstarostně svou cestou. Tyto listy snaží se vzájemně předstihnout v nezřízeném druhu, protože v naléhající síle Světla musí nyní **ukázat** všechnu prázdnotu, všechno falešné úsilí, které se v nich skrývá! A také to ukazují! Vtiskují si **takovou** pečeť, která je jich hodna, kterou již nezmění a nemohou ji setřít, když nadejde pro lidi hodina osvětlení ve **vlastním prožití**, vlastním poznání!

Pak nejde to vrátit zpět tam, kde to zašlo příliš daleko a kde to proto samo znemožňuje obrat. Tak i zde přichází následkem vlastního zavinění pád a sebezničení. Avšak když potom všechny strany podle svatých zákonů tohoto stvoření se ve stoupající činnosti vyžijí až k smrti, tak jako nejbližší následek odumře také největší část novin, protože pak nebudou mít svým čtenářům co nabídnout, když se závistí, nenávistí a s nepřátelstvím zlomí se jejich základ, protože pouze v **tomto** močálu mohly dojít k takovému rozkvětu. S **dobrou** půdou je jim vzata možnost života.

Všechno se musí stát novým! Dokonce i církve nezůstanou uchráněny v tom, co v nich doposud bylo falešné. Podle zákonů stvoření jde nyní také v tomto všechno svou cestou a nemůže to být již zastaveno: Co nestojí ve zcela přesném souladu s Božími zákony, které nejsou v knihách, nýbrž jsou pevně zakotveny **ve stvoření**, musí se stát zjevným. Důsledně podle druhu setby dozrává nyní ovoce ke sklizni při uzavření kruhu dění všeho toho, co bylo následkem lidského konání a myšlení vpleteno do stvoření, což je souznačné s často tak předpovídaným soudem

před počátkem nové a bohulibé doby!

Hořce chutná ovoce, které vypěstovalo lidské působení ve stvoření a které lidstvo nyní musí požívat, i kdyby se jím mělo otrávit a zahynout! Příliš dlouho se vzpíralo vůči každému poznání, protože nebylo podle jeho dosavadního smýšlení.

Avšak napřed se **všechno** musí stát novým, dříve než může následovat vzestup, jak zaslíbení již dlouho oznamují a jak Syn Boží již tehdy sám prohlásil. To znamená, že také **všechno** bylo falešné.

Avšak ještě i nadále miji každý člověk tuto skutečnost s myšlenkovou leností, také i ti, kteří sami často mají tohoto oznámení plná ústa. Vědí o něm, avšak nerespektují ho s **takovou** vážností, jaká by byla nutná k vlastní spáse!

Všechno bylo přijímáno a vykládáno žel **tak**, jak to také odpovídalo sobeckým nebo také pohodlným přáním každého jednotlivce. A co ho neoblažovalo nebo čemu lehce neporozuměl, to zpravidla odmítl nebo toho vůbec nedbal, protože se mu to pro ten okamžik zdálo tak pohodlnější.

Nestačí však, že se muselo tak zřetelně ukázat selhání všech církví ve světové válce tím, jak málo bylo jejich učení ve věřících skutečně živé. Zůstaly jen naprosto plané řeči a jen **vnější** formy místo toho, aby se při tom jednou toto učení osvědčilo. Toto selhání však nezavinili věřící, nýbrž dosavadní **výklady** Slova, kterým scházelo veškeré životní teplo přesvědčení! Proto také nemohly žádné přesvědčení probouzet.

Jen kde je **přesvědčení živé**, tam stává se Slovo skutkem a

dává lidem skutečně pevnou oporu! Čas války a jejích následků byl pro všechna dogmata však teprve zráním k rozkvětu. **Nyní** musí se ukázat **ovoce**, které dá přesně poznat vlastní druh setby! Se vzrůstající nouzí plní se kostely a chrámy, veškeré Boží domy, lhostejno, jakého jsou druhu, těmi věřícími a stoupenci, kteří doufají, že tam naleznou pomoc **toho** druhu, jakému se učili. Při tom dozví se lidé ve vlastním prožití, co z doposud naučeného bylo pravé a kolik falešného v tom ještě spočívá. Všechno pravé, jakož i všechno falešné se musí ukázat tak, aby to před každým leželo jasně, a všechno falešné se rychle zřítí následkem probuzení v prožití, aby nikdy více nemohlo povstat. Jen v prožití se naučí člověk rozlišovat! Pokud mu schází přesvědčení z prožití, setrvává ve slepé nečinné víře, která jeho duchu nepřináší žádný užitek, nýbrž ho uspává a ochromuje.

Jděte, vy lidé, a **proživejte**, když nechcete dobrovolně pohybem vašeho ducha více přijít k poznání Boží Pravdy, protože se sami k tomu držíte trvale uzavření.

Také vaše rčení, které rádi uvádíte, propadne se velmi rychle ve svém doposud falešném chápání, když se ještě nadále budete utěšovat podle **svého** smýšlení slovy: „Před Bohem jsou si všichni lidé rovni!“

Toto rčení je samo o sobě již správné, avšak jeho dosavadní výklad je falešný! Také zde nedovolují Boží zákony ve stvoření tak pohodlný výklad.

Je sice správné, že **před** Bohem jsou si lidé rovni, nehledě na to, co již leží za nimi. Avšak stát před Bohem, tedy dostat se až před stupně jeho trůnu, je možné jen málo lidem. O těchto závažných okolnostech však pozemský člověk ve svém

povrchním návyku nepřemýšlí, nýbrž se snaží namluvit si, že ona nezbytná rovnost před Bohem panuje v duchu. Výslovného poukazu: „před Bohem“ nesnaží se při tom dbát vůbec. Člověk to klidně přechází a přidržuje se v této větě jen výrazu „rovnost“.

Avšak zcela nehledě na to, že v této rovnosti před Bohem je také poukaz na nicotnost pozemských hodnotí vůči všem Božím zákonům, které nečiní žádného rozdílu při přechodu lidského ducha z hrubohmotné pozemské schránky do jemnomotného světa, lhotejno, zda byl tento člověk na zemi žebřákem nebo králem, knězem nebo papežem, před Bohem není nic víc než **lidský duch**, který sám odpovídá za své myšlenky, slova a skutky, tak spočívá v těchto slovech ještě vyšší smysl.

Před Bohem znamená být před stupni Božího trůnu, tedy v duchovní říši, v ráji, který leží pod stupni trůnu. To je v této větě to nejdůležitější, čeho si však člověk vůbec nevšímá. Je to to nejtěžší, protože až **před** Boha dospěje lidský duch **teprve tehdy**, když odložil všechno, co ho v tomto stvoření obtížilo ve vině a falešnosti. Všechno, až do posledního zrnka prachu! Dříve „před Bohem“ stát nemůže!

Navzdory tomu nebude Boha nikdy vidět; neboť to nemůže. Také je ještě obrovská propast od místa, které se nazývá „u nohou Jeho trůnu“. Lidský duch ji nikdy nemůže překlenout. Člověk se proto musí spokojit s tím, co má. Již to je nesmírně mnoho, avšak skutečně nevyužil z toho ani tu nejmenší část!

Avšak lidští duchové **zde na zemi** a také všichni ve stvoření před Bohem **rovnocenní nejsou!** Takový názor je neblahý omyl! Nejprve musí být člověk ve své zralosti a čistotě tak daleko, aby mohl před Bohem obstát nebo mohl stát, a teprve **pak** smí říct, že

je pokládán za **rovného** s ostatními, kteří současně stojí před Bohem. Je pak lhostejno, co leží **za ním**, protože nemůže stát před Bohem dříve, než to všechno vyřeší, vymazal všechno, co dříve na něm bylo falešné, ať už se jednalo jen o názory, nebo činy. Je to rozuzleno a odpykáno, jakmile stojí před stupni trůnu; neboť dříve tam nedojde. Ani lstí, ani násilím; neboť zákony ve stvoření to nepřipouštějí.

Stojí-li tam však jednou, tak je i při největších předešlých chybách bezpodmínečně zcela stejný, jako by na něm nikdy nebylo něco falešného! Tak to má současně také zde na zemi platit podle vůle Boží, avšak lidé na to nedbají v zákonech, které sami vytvořili, neopírají se při tom o Boží vůli, nýbrž sami očekávají od Boha vždy více, než jsou sami od sebe ochotni dát svým bližním! To již kdysi Kristus dosti zřetelně řekl ve svém podobenství o nevěrných služebnících. —

Dosavadní prázdná slova stanou se v síle Světla nyní zjevná! A tím nastane samo od sebe vypuzení všeho doposud nemocného a ozdravení. Také všechno falešné bude probuzeno k životu a musí ukázat své ovoce celému lidstvu! Aby to na tom poznalo! Hněv všemohoucího Boha nechá zlo, aby se rozsápalo samo v sobě! Avšak jen skrze nedbání Božích zákonů mohly nastat takové výstřelky a dozrát špatné ovoce, které dnes musíte všude přijímat, abyste se požíváním při tom od něj osvobodili, nebo se tím zničili!

Když se toto zlo samo sebou odstraní, **pak** lidé pozvolna poznají, jak pod tímto jedem ve skutečnosti trpěli. Teprve **pak** budou moci volně vydechnout v čerstvém vzduchu, který vytvoří očištné bouře nejtěžšího druhu.

Avšak dnes to ještě není tak daleko. Všude panuje ještě strach! Lidstvo si to sice ještě nechce přiznat, avšak přesto jedná z tohoto strachu; neboť se již ukazuje nenávist! Skutečný výchozí bod nenávisti **je** však strach! Co je napadáno z nenávisti, to je také ve všech případech obáváno. Taková je zvyklost pozemských lidí.

Jen ze strachu povstane skutečná nenávist. Nikdy ne z hněvu, z odporu, který zase plodí svatý hněv. Nenávist také nemůže povstat z opovržení ani z hnusu.

A protože strach již přechází v nenávist, tak konec již není daleko; neboť tento strach nyní v pozemských lidech povstává před tlakem Světla, kterému nemohou uniknout s osvědčeným a obvyklým mudrováním rozumu, který poprvé po tisíciletích selhává, protože je proti živoucí a všemohoucí vůli Boží bezmocný! —

Zahrnující celé lidstvo je veškeré dění, které vám vysvětluji. Nemyslete proto lidským způsobem, že všechno se nyní vyřídí ve dnech, týdnech nebo měsících. Je to boj, který trvá již léta, avšak jeho konec je jako bezpodmínečné vítězství Světla vetkán do zákonů stvoření!

Lidé, **probud'te** se v prožití, abyste se v tom nemuseli ztratit! Neboť brzy má povstat lidstvo, které se vědomě zachvívá v prazákonech stvoření, aby zůstalo odvráceno neštěstí jako důsledek falešného života a mohl na této pozemské pláni panovat jen mír a radost. Vám ke spáse, Bohu ke cti!